

ရန်ကုန်မြို့

ပထမမြောက်

မိုးမိုးမြင့်
စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၁)

စကြာတစ်ယောက် လဲနေရာက ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားတယ်။

မိုးတိမ်လို ... မီးခိုးငွေ့လို ... အရာတွေရဲ့ ကြားမှာ သူရောက်နေတယ်။

သူဟာ လက်အစုံကိုမြှောက်ပြီး ဂွေယမ်းကြည့်မိတယ်။

သူ့လက်တွေဟာ အမိုးငွေ့လိုအရာတွေထဲ ကျုံ့ဝင်သွားသလို ခံစားရတယ်။

ဒါကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ဘာတွေလဲ ... ငါ ...

ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ ...

ကောင်းကင်ပေါ် ရောက်နေတာလား၊

ဒါ ... ဒါမှ မဟုတ် မီးခိုးတွေကြား ရောက်နေတာလား၊

ဖမ်းဆုပ်ကိုင်လို့ လည်း မရဘူး ...

အနံ့အသက်လည်း မရှိဘူး ...

ငါ ဘယ်ရောက်နေသလဲ ... ဒါ ... ဘာတွေလဲ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

စကြာဟာ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ အတူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။

ခေါင်းထဲ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ချာချာလည်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် ... မျက်လုံးကို စုံမှတ်ရင်း နားထင်ကို လက်နဲ့ ထောက်ထားမိတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“ကောင်လေး ... ဒီနေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း

ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ လူတွေစုံနေပြီ၊

မသွားသေးဘူးလား ...”

ဆိုတဲ့ အသံသြကြီးကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အခိုးငွေ့တွေကြား ရပ်နေတဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံကိုဝတ်ထားပြီး၊ ဖြူဖွေးနေတဲ့ မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးတွေနဲ့ ...

စကြာဟာ မူးဝေနောက်ကျီနေတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားနေရင်း အဘိုးအိုကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“အကူအညီလိုတဲ့ လူကို ပစ်မထားတတ်တာ၊

ဟောဒီနေရာရဲ့ စည်းမျဉ်းတစ်ခုပါပဲ၊

လူလေး ... ကျုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ”

လို့ ပြောပြီး ရှေ့ကသွားတယ်။

စကြာတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်စွာဘဲ အဘိုးအိုနောက် လိုက်သွား
မိတယ်။

အခိုးအငွေ့တွေရဲ့ ကြား ပြာသာဒ်အဆင့်ဆင့်နဲ့ နန်းတော်လိုအရာ
တွေ ...

စကြာဟာ ဘုံပြာသာဒ်တွေကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရင်း အဘိုး
အိုနောက်က ပါသွားတယ်။

တစ်နေရာရောက်တော့ လူအုပ်စုတစ်စုကို တွေ့ရတယ်။

သူတို့ ဟာ အဖြူရောင်ဝတ်စုံတွေကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်နေကြတယ်။

စကြာက အံ့ဩစိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဒီမှာ အဘိုး ... ကျုပ် ဘယ်ရောက်နေသလဲ၊

ဒီလူတွေကရော ... ဘာလို့ အဝတ်ဖြူတွေ လဲဝတ်နေကြသလဲ ...”

လို့ အဘိုးအိုရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မေးလိုက်တယ်။

အဘိုးအိုက ခြေလှမ်းတန့်သွားပြီး သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်တယ်။

ပြီးတော့ ...

“ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ဖြစ် ... သူတောင်းစားဖြစ်ဖြစ်၊

ဒီနေရာရောက်ရင်တော့ အားလုံးအတူတူချည်းပါပဲ၊

လူလေးလည်း သူတို့လို အဝတ်လဲရမယ်၊

လူလေးမှာ တံဆိပ်ပြားပါတယ်မဟုတ်လား”

လို့ မေးတယ်။

အဘိုးအိုရဲ့ အမေးကြောင့် စကြာက ...

“ဘာတံဆိပ်ပြားလဲ ...

ကျုပ်မှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပဲရှိတယ်၊

ဘာမှ မပါဘူး”

စကြာရဲ့ စကားကြောင့် အဘိုးအို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတယ်။

အဘိုးရဲ့ မျက်နှာ တင်းမာသွားပြီး လေသံမာမာနဲ့ ...

“မင်းဟာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ နလပိန်းတုံး

တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းသေပြီးရင် ဒါရတယ်လေ ...

မသိဘူးလား ...”

လို့ ပြောပြီး သူ့အိတ်ထဲက တံဆိပ်ပြားတစ်ခုကို ထုတ်ပြတယ်။

စကြာဟာ အဘိုးအိုလက်က တံဆိပ်ပြားကို စိုက်ကြည့်ရင်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။

သေဆုံးသူများ ခိုအောင်းရာ ဝိညာဉ်ဘုံ ...

ရှည်မျောမျော တံဆိပ်ပြားပေါ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ စာတမ်း။

စကြာတစ်ယောက် စာကိုဖတ်မိရင်း အံ့သြတုန်လှုပ်စိတ်နဲ့ အတူကြောင်အမ်းသွားတယ်။

“မင်းသေဆုံးချိန်က ဒီတံဆိပ်ပြား မရခဲ့ဘူးလား၊

သေမင်းနဲ့ ရောတွေ့ပြီးပြီလား ...

ဝတ်ရုံဖြူကြီးနဲ့ ဓားကောက်ကိုငံထားတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်လေ ...”

အဘိုးအိုက ပြောဆိုရင်း သူ့အင်္ကျီကို ဆွဲလှန်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ...

အထိတ်တလန့်အသံကြီးနဲ့ ...

“ဗုဒ္ဓေါ ...”

လို့ ရေရွတ်ပြီး လူအုပ်ကြီးရှိရာ ကမူးရှူးထိုး ပြေးသွားတယ်။

“သူ့ကို ကြည့်ကြပါဦး၊ သူ့မှာ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီ၊ သူဟာ ဝိညာဉ်ဘုံသား မဟုတ်ဘူး ...”

အဘိုးအိုရဲ့ စကားကြောင့် အဝတ်လဲနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေက စကြာဆီကို စုပုံကျ လာတယ်။

သူတို့ ဟာ စကြာရဲ့ အနားကို တရွေ့ရွေ့ တိုးကပ်လာကြတယ်။

လူတွေက သူ့ကို အထူးအဆန်းသတ္တဝါလို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတယ်။

စကြာကတော့ လူအုပ်ကြီးရဲ့ အလယ်မှာ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေဆဲ ...

ဒီအချိန်မှာ ပဲ အဘိုးအိုနဲ့ အတူ ရဲမက်အဝတ်အစားနဲ့ ဓားရှည်ကိုင် လူတစ်ယောက် အနား ရောက်လာတယ်။

ရဲမက်ဝတ်စုံနဲ့ လူက စကြာရဲ့ ရင်ဘတ်အင်္ကျီစကို လှမ်းကြည့်ရင်း

...

“ဟုတ်တယ် ... သူဟာ

သေမင်းနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူး၊

ဝိညာဉ်ရေကန်မှာ လည်း ရေမချိုးခဲ့ဘူး၊

ဝိညာဉ်ရေကန်မှာ ရေချိုးပြီးသူတိုင်းရဲ့ ...

ရင်ဘတ်မှာ အသားတံဆိပ်ပါတယ်၊

သူ့မှာ ဒါတွေမရှိဘူး ...

ဟေ့ကောင်လေး ... မင်းဘယ်တုန်းက

သေသလဲ၊ နာမည်ပြောစမ်း ...”

လို့ မေးမြန်းတယ်။

စကြာဟာ ခေါင်းထဲက မူးနောက်နေတာကြောင့် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊

ကျုပ်က ဘာလို့ သေရမှာ လဲ၊

ကျုပ်နာမည်စကြာ ... ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို၊

လူသေတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ၊

လူသားစင်စစ်ဗျ ... မယုံရင် ကျုပ်ကို ကိုင်ကြည့်စမ်းပါ၊

ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးတွေလှုပ်ရှားနေတဲ့ အတွက် ပူနွေးနေတာပဲဗျ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

သူ့စကားကြောင့် လူအုပ်ကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ပိုပြီး
အရောင်ပြောင်းသွားတယ်။

ရဲမက်ဝတ်စုံနဲ့ လူကတော့ သူ့စကားကို မသိယောင်ဆောင်ပြီး လက်
မှာ ကိုင်ထားတဲ့ စာရွက်လိပ်ကြီးကို ဖြန့်ချလိုက်တယ်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊

ဒီထဲမှာ စကြာဆိုတဲ့ နာမည် လုံးဝမရှိဘူး”

လူကြီးရဲ့ တအံ့တဩ ရေရွတ်သံနဲ့ အတူ သူ့ကို စူးစိုက်ကြည့်ကြပြန်
တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ လူအုပ်ထဲက တစ်ယောက်က သူ့အနားတိုးကပ်လာတ
ယ်။

ပြီးတော့ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲယူကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... သူမသေသေးဘူး၊

လူသားစစ်စစ်ပဲ”

လို့ အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

စကြာဟာ ရုတ်တရက် လည်ချောင်းထဲက ပျို့တက်လာသလို ခံစား
လိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ “ဝေါ့” ခနဲ အန်ချလိုက်တယ်။

ရဲမက်ဝတ်စုံနဲ့ လူကြီးဟာ သူ့ရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် မနှစ်မြို့သလို ကြ
ည့်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ ... ဝိညာဉ်တွေကဒါမျိုးမလုပ်ဘူး”

လို့ အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

စကြာရဲ့ ထိုးအန်လိုက်တဲ့ အဖြစ်ကြောင့် လူအုပ်ကြီးဟာ အနောက်
ကို တွန့်သွားကြတယ်။

ဒီအခါမှာ အဘိုးအိုဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားဟန်ပြုရင်း ...

“ဒီသူငယ်ဟာ ...

သေဆုံးသူ တစ်ယောက်မဟုတ်ရင်၊

ဘာကြောင့် ဝိညာဉ်ဘုံကို လာခွင့်ပြုရသလဲ၊

မှားယွင်းမှုအကြီးကြီးတော့ ဖြစ်နေပြီ၊

ဘုရား ... ဘုရား ...”

လို့ ဘုရားတ ရေရွတ်လိုက်ပြန်တယ်။

စကြာဟာ အန်ပြီးတဲ့ အခါ သူတို့ အားလုံးကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း

...

“ဟုတ်တယ် ...

အဘိုးပြောတာ မှန်တယ်၊

ကျုပ်ဟာ သေဆုံးသူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ။

ဘာလို့ ဒီနေရာ ရောက်လာရသလဲ၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကို ပြန်ပို့ပေးကြပါ၊

ပြန်ပို့ပေးကြပါဗျာ ...”

လို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

စကြာရဲ့ စကားကြောင့် သူတို့ အားလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ...

“ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ် ...”

ဆိုတဲ့ မြင်းခွာသံတွေကို ကြားလိုက်ရတယ်။

